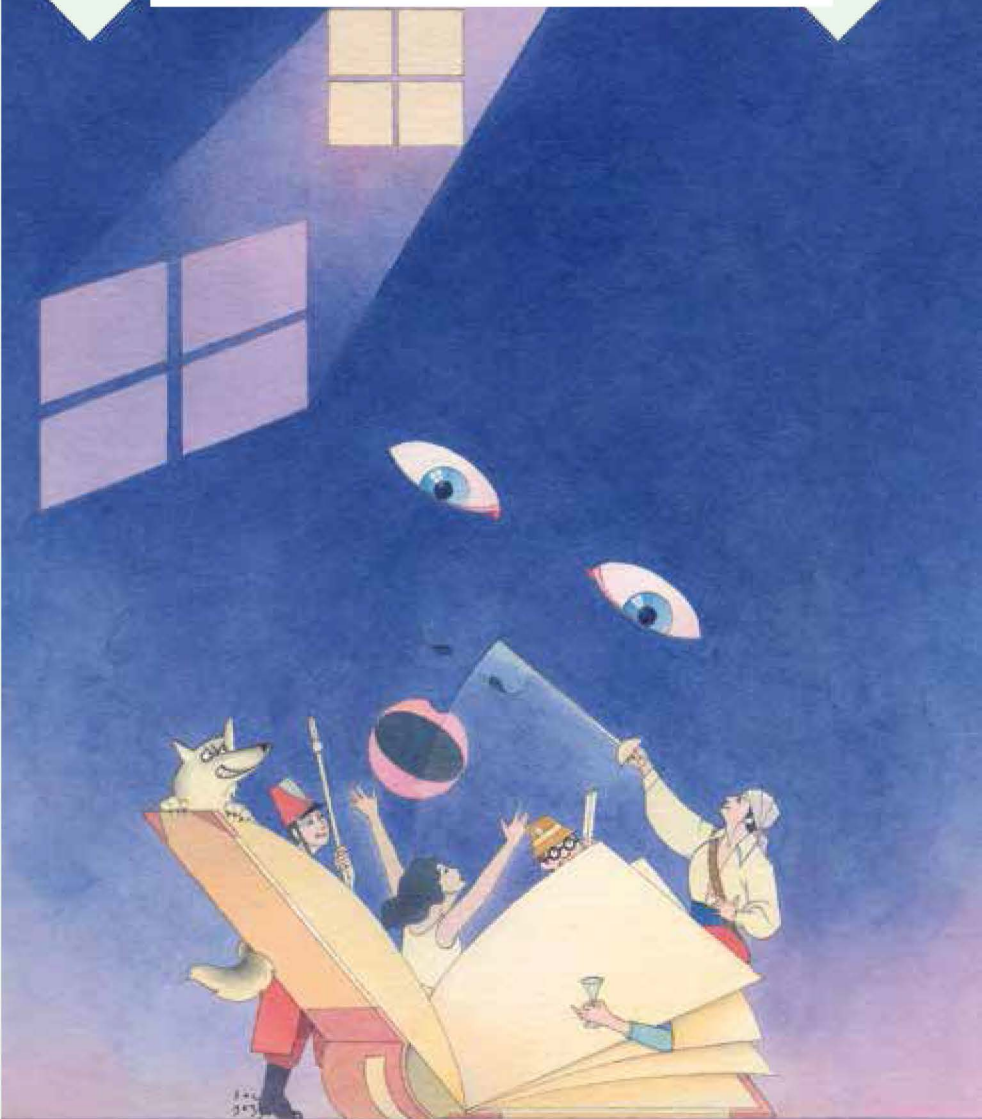

MICALET TEATRE

Això era i no era

Pasqual Alapont

Dibuixos: Enric Solbes

ESCENA 1

Prop de mitjanit, ROBERT i GUILLEM es dirigeixen amb sigil a la biblioteca. Se sent el soroll suau del vent a través dels arbres i, de tant en tant, el cric-cric d'un grill.

GUILLEM. Robert. *(Pausa.)* Robert. *(Silenci.)* Robeeert!

ROBERT. Què passa?

GUILLEM. Açò està molt fosc.

ROBERT. Sí, ja ho sé.

GUILLEM. Espera'm.

ROBERT. Vinga, afanya't.

Pausa. Un poc més endavant.

GUILLEM. Robert. *(Pausa.)* Robert. *(Silenci.)* Robeeert!

ROBERT. Què vols ara?

GUILLEM. Et vull fer una pregunta.

ROBERT. Dignes.

GUILLEM. Estem travessant un fangar?

ROBERT. No.

GUILLEM. Ah, ja, aleshores es tracta d'una altra cosa.

ROBERT. Què t'ha passat?

GUILLEM. No res, crec que he xafat una...

Pausa. Un poc més endavant.

GUILLEM. Robert. *(Pausa.)* Robert *(Silenci.)* Robeeert!

ROBERT. Què?

GUILLEM. Allí hi ha algú.

ROBERT. On?

GUILLEM. Davant nostre, no el veus?

ROBERT. No.

*Se sent el so estrident d'un poal de fem
metàl·lic que cau per terra.*

GUILLEM. Fugim, Robert, salvem-nos.

ROBERT. Calla o despertaràs tot el veïnat.

GUILLEM. Auxili! Auxili! Auxili!!!

ROBERT. No crides.

GUILLEM. Deixe'm, per favor, jo no he fet res. Ha sigut Robert.

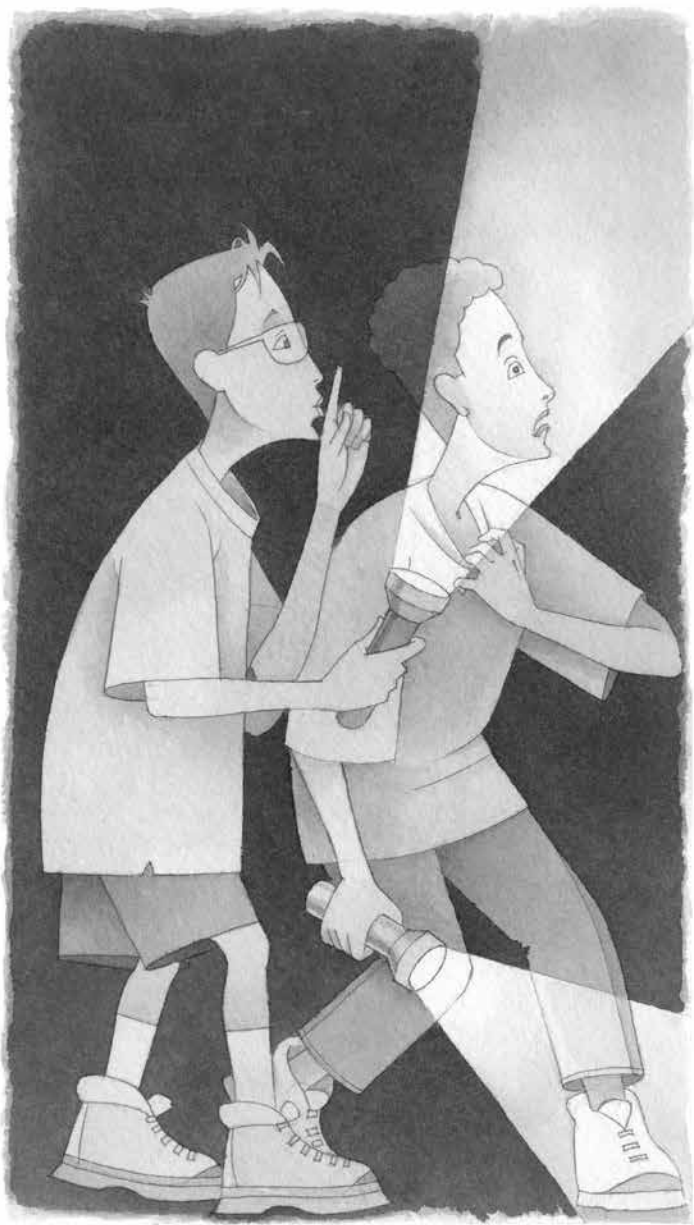
ROBERT tapa la boca a GUILLEM i intenta tranquil·litzar-lo. GUILLEM continua tractant de parlar.

ROBERT. Eh, que sóc jo, tros de suro.

GUILLEM. Mmmmm.

ROBERT. Callaràs?

GUILLEM. Mmmmm.

ROBERT. Ho veus? No passa res. Ací no hi ha ningú.

GUILLEM. I què ha sigut eixe soroll?

ROBERT. Un gat, de segur.

Pausa.

GUILLEM. Escolta, és millor que ho deixem córrer.

ROBERT. No pot ser. Hem de recuperar la carta.

GUILLEM. És igual, Robert. No deu ser el primer anònim que rep la bibliotecària on li diuen que és una foca.

ROBERT. Sí, tens raó, però de segur que és la primera volta que rep un anònim firmat.

GUILLEM. Què passa? Tu no t'equivoques mai? El vaig firmar perquè havia quedat molt bé.

ROBERT. Doncs hauries pogut posar només el teu nom. Ja ens té prou mania, la bibliotecària, com perquè tu li dones més arguments.

GUILLEM. Damunt que me'n recorde de tu encara t'enfades. Ho vaig fer per amistat, saps?

ROBERT. D'acord, d'acord, però siga com vulga l'hem de recuperar. Et recorde que demà tanquen de matí per ordenar els llibres. I si Gabriela troba l'anònim, ja ens podem fer l'ànim de no parar de córrer. I ara prou de romanços que ja hem arribat. Bé, ací ja no ens poden veure. Agafa la llanterna i fes-me llum mentre puge.
(ROBERT desapareix pujant pel lateral esquerre.)

GUILLEM. Molt bé. A poc a poc. Mira on poses els

peus. No tingues pressa. Compte amb les plantes.

ROBERT. *(Des de fora.)* Ja estic dalt. Espera'm. Torne de seguida.

GUILLEM. Com que tornes de seguida. I jo què faig?

ROBERT. Vigilar.

GUILLEM. Vigilar? I si ve algú? Què faig si ve un assassí? Li ensenye el coll perquè me'l talle?

ROBERT. De moment apaga la llanterna i no et veurà ningú. Fins ara.

GUILLEM. *(Apaga la llanterna i queda il·luminat per la llum tènue d'un fanal.)* No, és una bona idea, saps?, però m'agradaria discutir-ho perquè... Robert? Robert? *(Pel lateral dret, i en primer terme, apareix ROBERT il·luminat per la llum de la lluna que es filtra a través d'una finestra. Quan parla a GUILLEM es dirigeix a l'exterior del lateral dret i cap a avall, com si parlara des del primer pis.)*

GUILLEM. *(Dirigint-se a l'exterior del lateral esquerre i cap a amunt.)* Robert!!!

ROBERT. Calla. On has dit que havies deixat l'anònim?

GUILLEM. En un llibre de la tercera prestatgeria.

ROBERT. Molt bé, torne de seguida. *(Desapareix la llum de GUILLEM.)*

ESCENA 2

ROBERT. (*Passejant per la biblioteca.*) Que fosc que està tot. Encara com hi ha lluna. A veure: una, dues, tres. Ací està! Oh, però si hi ha un fum de llibres. (*N'agafa un que sobreix del lateral dret i s'acosta a la llum de la finestra per veure-hi millor. Llegint.*) *La caputxeta vermella.* Quin fàstic! No sé com la gent pot llegir aquestes bajanades. Gabriela diu que llegir és com viatjar... (*Imitant la bibliotecària.*) Llegir és com seguir el rastre d'un caminant que ja ha passat i les passes del qual ens guien ara a nosaltres. En fi, és millor que busque l'anònim. (*Agafa un altre llibre i el regira.*) Ui, quin vaixell pirata! (*S'asseu.*) Ah, ja m'agradaria a mi viatjar pels set mars amb un vaixell pirata. Bah! Això és impossible, el temps dels pirates ja ha passat. (*Continua buscant.*) On deu trobar-se el maleït anònim? Ha, ha, ha, quina pinta que fa el capità pirata. Sembla un tonell de vi. I quina cara que té d'animal. A veure... Quina lletra més xicoteta! (*Llegint. Se sent mentrestant el soroll d'una mar arrissada que, a poc a poc, creix en intensitat.*) «El 15 d'abril de 1622 Roquefort, el pirata sanguinari, va raptar la

filla del governador de Monterrey davant dels seus nassos. Va pujar a bord de la seua embarcació i es va dirigir rumb a una illa del Carib on tenia el seu refugi.» Una illa del Carib, quina sort! Qui poguera ser un corsari! «El vaixell pirata, amb cinc pals grans travessats per veles enormes, recollia tota la força del vent i es va escapar a poc a poc dels homes del governador que el perseguïen. Després d'uns dies de navegació tranquil·la per les aigües de l'Atlàntic, ben lluny ja dels seus perseguïdors, Roquefort i la seua tripulació es van donar a la beguda. Eren quinze mariners sobre el cofre del mort; quinze llops, quinze mariners i una botella de rom.» (*Cantant.*) Rom, rom, rom, la botella de rom... (*Torna a la lectura. Molt engrescat.*) «Els pirates van beure tota la nit fins a caure borratxos. L'endemà tota la tripulació es va alçar més marejada que un allioli. (*Lentament s'il·lumina la biblioteca.*) El sol creixia per l'horitzó a poc a poc, molt lentament. Roquefort, el pirata més cruel de la costa atlàntica (*Entra ROQUEFORT pel lateral esquerre i desplega una gran vela blanca trenada amb cordes*), vestia una casaca verda i duia al cap un barret negre amb incrustacions daurades. La seua espasa, anomenada Carnissera, havia travessat més de 100 cossos. Entre la seua tripulació Roquefort era conegut pel seu

costum de llançar de tant en tant un home a la mar. La seua frase preferida era...»

PIRATA. Maleït gos, em faré un rosari amb les teues dents.

ROBERT. Quin tros d'animal. No m'estranya que tinga un aspecte tan repugnant. Quina llàstima no poder tenir-lo davant... Jo sí que em faria un rosari amb les seues dents. *(Se'n va ROQUEFORT pel lateral esquerre. ROBERT continua llegint.)* «La major preocupació dels pirates era fer diners. Per això abordaven vaixells carregats d'or o bé raptaven persones importants a fi de traure'n un rescat. *(Pel lateral esquerre i en segon terme entra ROQUEFORT agafant dels cabells MARÍA JUANA i la tira a terra.)* La filla del governador, María Juana Isabel Rosario de las Mercedes, era la xica més bonica de Monterrey, i ben segur que el pare pagaria una bona quantitat de doblons d'or.

M. JUANA. Auxilio, papà, socorro, sálvame ahorita de las garras de Roquefort, el capitán despreciable. Te lo pido por Santa Engrasia de los oscuros presagios, sálvame. Aaaah!!!

ROBERT. Roquefort, amb mal de cap per tot el rom que havia begut, estava fart dels crits de María Juana...

PIRATA. Trons i llamps, estic fart de sentir els teus crits.

ROBERT. ...i li va donar una... *(ROQUEFORT dóna una bufetada a MARÍA JUANA.)* Estava fart de sentir els

seus crits i li va donar una... (*ROQUEFORT dóna una altra bufetada a MARÍA JUANA.*) ...i li va donar una... (*ROQUEFORT dóna una altra bufetada a MARÍA JUANA.*)

ROBERT. I la filla del governador es va desmaiar.

M. JUANA. Oh, me desmayo!

ROBERT. Entre els homes de Roquefort hi havia un grumet, Ismael, que s'havia enamorat de la filla del governador i que no suportava els maltractes que donava el pirata a la pobra María Juana. Per això, aquell dia, després que Roquefort havia bufetejat María Juana insistentment, se li va enfrontar. Eh, tu, rata fastigosa!

PIRATA. (*Girant-se per primera volta cap a ROBERT. Aquest continua narrant com abans en primer terme sense adonar-se'n.*) És a mi?

ROBERT. Sí, a tu, deixa-la en pau o et tallaré a rodanxetes eixe cap de suro que tens.

PIRATA. (*Acostant-se.*) Tu i quants com tu?

ROBERT. Jo sol, cara de granota, què passa?

PIRATA. (*Situant-se al seu darrere.*) Oh, em fas molta por.

ROBERT. I encara te'n faré més quan t'òbriga en canal.

PIRATA. Llamp de Déu, ja veig que n'ets molt capaç.

ROBERT. Ja ho crec.

PIRATA. Ets molt intel·ligent. (*Li toca el cap.*)

ROBERT. (*Rasant-se el cap.*) Gràcies, senyor capità, però no per això el perdone. El travessaré de part a part.

PIRATA. Demostra-m'ho, rata traïdora.

ROBERT. Molt bé, Roquefort, tu ho has volgut. Xas!
(*Es llança endavant com si travessara algú.*)

PIRATA. (*Fingint.*) Oooh, quin mal de ventre!

ROBERT. Xis! Xas!

PIRATA. (*Fingint.*) Oh no, m'has tallat el nas! (*Recolzant-se en ROBERT.*) Ara un colp en la crisma.

ROBERT. Xas!

PIRATA. Fantàstic.

ROBERT. Sí.

ROQUEFORT. (*Fingint una altra vegada.*) Oh, quin dolor de cap! La sang se m'escapa a borbolls. Em muir...

ROBERT. (*Alleujat.*) Quin pirata més dolent.

PIRATA. Oh, adéu, adéu, em muir...

ROBERT. (*Reflexionant, per a ell.*) Eh, que no pot parlar sense cap.

PIRATA. (*Declamant.*) Oh, món cruel, estic perdut...

ROBERT. (*Sentint una presència darrere seu.*) Aquesta veu... No pot ser.

PIRATA. Adéu amics, adéu rom, adéu princeses...

ROBERT. És impossible, no pot ser.

PIRATA. Avui mor un pirata.

ROBERT. (*Girant-se.*) Oh no. (*Tracta de fugir.*)

PIRATA. On vas? Para immediatament si no vols que et forade el fetge. (*Acostant-se a ROBERT a poc a poc.*) Bé, ens tornem a trobar. Si ets un home digues-me això de cara de granota. I cap de suro!

ROBERT. Era una broma.

PIRATA. I qui és la rata, digues?

ROBERT. Jo. Jo sóc una rata. Iiiih, iiiih, iiiih, ho veu, sóc una rata de claveguera.

PIRATA. Lluita, covard. *(Li dóna el seu sabre.)*

M. JUANA. *(Despertant-se.)* Oh, sálvame, valeroso grumete, mi padre te recompensará. Te consederá honores, prebendas y muchos acres serca de Monterrey, pero oh, mi héroe, sálvame.

ROBERT. Però, senyora, si jo...

PIRATA. *(Que ha agafat un altre sabre, li llança un colp.)* Tin.

ROBERT. *(Para el colp.)* ...no sé lluitar.

PIRATA. Nyas! *(Llança un altre colp i ROBERT, no sap com, el torna a parar.)*

ROBERT. Senyor capità, no jugue que ens podem fer mal.

PIRATA. Defensa't, covard.

ROBERT. *(Durant la següent pregària es produeix un assalt d'espases, el PIRATA ataca ROBERT i aquest va parant els colps d'una manera fortuïta mentre resa.)*

Déu vos salve, Maria

plena de gràcia.

El senyor és amb vós

Beneïda sou vós entre les dones i beneït

és el fruit del vostre ventre.

Santa Maria, mare de Déu

pregueu per nosaltres, pecadors,

ara i en l'hora de la nostra mort.

*Sense saber ben bé com, accidentalment,
ROBERT fereix de mort el pirata ROQUEFORT.*

PIRATA. Aaaaaaah!

ROBERT. Men! (*ROQUEFORT, amb l'espasa clavada, desapareix pel lateral esquerre.*)

M. JUANA. Ismael, mi valiente grumete, me salvaste la vida.

ROBERT. (*Desconcertat.*) Em pense que s'equivoca, senyora. Em diuen Robert i sóc de Mislata.

M. JUANA. Oh, Róber, Róber, que nombre más gallardo para una apuesto galán. Encantada. (*Li dona la mà, ROBERT l'agafa i MARÍA JUANA l'atrau cap a ella.*) Yo soy María Juana Isabel Rosario de las Mercedes. (*L'agafa de la cintura.*) Deja que en agradecimiento te dé un profundo besaso.

ROBERT. (*Tractant de deslliurar-se'n.*) Senyora, per favor, que sóc un menor. (*Es besen. S'escolten els primers trons d'una tempesta que anirà in crescendo.*)

M. JUANA. (*Mirant l'horitzó.*) Oh, mira Róber, que bonito, la puesta de sol.

ROBERT. Són núvols de pluja, senyora María Juana. Em sembla que s'acosta una tempesta, i de les fortes.

M. JUANA. Que romántico, una tempesta i de les fortes. Que asiento tan bonito tenéis los italianos.

ROBERT. Sóc de Mislata, María Juana.

M. JUANA. Mislata, Florencia, Roma, que más da.

A partir de ahora vivirás conmigo en Monterrey.

ROBERT. Però he de recuperar la carta, Isabel Rosario, si no, la bibliotecària em matarà.

M. JUANA. No te preocupes, Róber. Mi padre es poderoso i mandará la bibliotecaria a la cárcel para que se pudra en ella, y así nosotros podremos casarnos.

ROBERT. Oh, no. No pot ser, açò és impossible. És irreal. Me n'he d'anar. He de tornar a la biblioteca.

M. JUANA. Acaso no te gusto, Róber.

ROBERT. Tu no existeixes. Ets un personatge de conte.

M. JUANA. Cómo puedes desir que estas carnes de mulatona son de cuento? Prefieres a la bibliotecaria entonses, no es sierto? Por què me humillas, bellaco?

ROBERT. Jo... perdona.

M. JUANA. Mereses la muerte.

ROBERT. Però és que jo no sóc...

M. JUANA. Ah, pero tus días están contados, canalla. Ya oigo los cañones de los barcos de mi padre que se acercan.

ROBERT. (*ROBERT mira l'horitzó i s'espanta. Anant-se'n.*) Abans em tire a l'aigua. Aaah! Auxili!

M. JUANA. No huyas. Te colgaré del mástil.

Fosc.